ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ (Ματθ. α΄ 1-25)
20 Δεκεμβρίου 2020

Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀκούσαμε τὴν ἀρχὴ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου. Εἶναι ὁ γνωστὸς κατάλογος τῶν προγόνων τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλα ἀπὸ τὰ ὀνόματα ποὺ ἀκούσαμε τὰ πιὸ πολλὰ μᾶς εἶναι ἄγνωστα. Αὐτὸς ὁ κατάλογος μᾶς δείχνει τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ εἶναι ἀντιπροσωπευτικὰ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ γενιὲς ὁλόκληρες περίμεναν τὴ μεγάλη ὥρα, γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Εἶναι πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ πρόσμεναν τὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ, οἱ ὑποσχέσεις του, θὰ γίνονταν πραγματικότητα.

Θὰ περίμενε κανεὶς ὁ κατάλογος αὐτὸς τῶν προγόνων τοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι ἕνα ἁγιολόγιο. Ὅμως ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος δὲ διστάζει νὰ χρησιμοποιήσει ξένες στὴν ἐθνότητα, προσήλυτες ἢ μὲ πρότερο μεμπτὸ βίο γυναῖκες ποὺ ὑπῆρξαν πρόγονοι τοῦ Κυρίου. Οὔτε φοβᾶται νὰ ἀναφερθεῖ σὲ ἀνθρώπους δυνάστες σκληροὺς καὶ βίαιους, ὅπως ἦταν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς. Καὶ τὸ κάνει αὐτὸ ἐπειδὴ θέλει νὰ τονίσει πὼς ὁ Θεὸς δὲ βλέπει πρόσωπα, καταγωγὴ ἀκόμη καὶ ἦθος σύμφωνα μὲ τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὸ σχέδιο τῆς Οἰκονομίας Του.

Φαίνεται ἔτσι πὼς τὰ κριτήρια τοῦ Θεοῦ ἦταν καὶ παραμένουν διαφορετικά, ἔστω κι ἂν προκαλοῦν πάντοτε τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ μέσα στὴν Ἱστορία. Γιατὶ ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ τὸ σκοτάδι εἶχε ἁπλωθεῖ πάνω στὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαούς, ὁ Θεὸς διάλεξε τὴν ὥρα γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὶς ἐπαγγελίες Του, χωρὶς τὶς αὐτονόητες γιὰ μᾶς προϋποθέσεις τῆς παρουσίας Του.

Εἶναι ὁπωσδήποτε διαφορετικὰ τὰ κριτήρια τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὴν ὥρα τῆς Ἐνσάρκωσης τοῦ Λόγου του. Ποιὰ εἶναι αὐτά; Εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὄχι μόνο γιὰ τὸν πιστό, τὸν δίκαιο, τὸ τίμιο, τὸν καλό. Καὶ εἶναι καὶ τὸ ἔλεός του, ἡ συγνώμη ποὺ χορηγεῖ στὸν ἁμαρτωλό, χωρὶς κἂν νὰ περιμένει νὰ τοῦ τὴ ζητήσει ἐκεῖνος. Αὐτὰ τὰ δύο, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, δείχνουν τὴ φιλανθρωπία Του. Δὲν συγχωρεῖ ἁπλῶς τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεός, ἀλλὰ τοῦ χαρίζει δῶρα ἀνεκτίμητα καὶ ἀπροσδόκητα. Τὸν κάνει παιδί του καὶ τὸν προικίζει μὲ τὶς δωρεὲς τοῦ ἁγίου Του Πνεύματος.

Στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ στὴν δυνατότητα γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ

πλάσματός του ἐστιάζεται τὸ μοναδικὸ κριτήριο τῆς ἔνσαρκης παρουσίας Του. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ μεγάλο καὶ αἰώνιο μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι ἡ τήρηση τῶν ὑποσχέσεων, εἶναι ὁ λόγος τῆς ἐκπλήρωσής τους, εἶναι ὁ πλουτισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὴ Θεϊκὴ δωρεά.

Αὐτὸ τὸ μήνυμα τῆς θεϊκῆς συγκατάβασης τονίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ἰδιαίτερα αὐτὴν τὴν χρονικὴ περίοδο πρὶν τὰ Χριστούγεννα. Γιὰ νὰ μὴ περιοριστεῖ καὶ ἐξαντληθεῖ ἡ μεγάλη Δεσποτικὴ ἑορτὴ σὲ ἕνα πανηγυρικὸ διάκοσμο, σὲ ἕνα παροδοσιακὸ φαγοπότι καὶ σὲ ἐπιφανειακὴ ἀνταλλαγὴ δώρων, ποὺ δὲν προσφέρουν τίποτε οὐσιαστικό. Γιὰ νὰ μὴ κλειστεῖ ὁ καθένας μας στὸν ἑαυτό του ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς ἄλλους. Γιὰ νὰ μὴν ἀποκτήσει κανένας τὴν ψευδαίσθηση τῆς ὅποιας ὑπεροχῆς του, ὅταν ὁ Μεγάλος Θεὸς κατεβαίνει, κενώνεται γιὰ νὰ γίνει μικρὸς ἄνθρωπος, νήπιο. Καὶ πάνω ἀπ’ ὅλα γιὰ νὰ θυμόμαστε στὴν καθημερινὴ ζωή μας τὴν αἰτία τῆς ἔνσαρκης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, «Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες καθὼς καὶ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος οἰκτίρμων ἐστί» ποὺ πρέπει νὰ μιμούμεθα στὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς συνανθρώπους.

Αὐτὴ ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη, ποὺ δὲν ἔχει περιορισμούς, οὔτε βάζει προϋποθέσεις, αὐτὴ ποὺ ξέρει μόνο νὰ συγχωρεῖ, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀγκαλιάζει ὅλο τὸν κόσμο, εἶναι ἡ ἐπαναλαμβανόμενη Γέννηση τοῦ Χριστοῦ στὴ φάτνη τῆς καρδιᾶς τοῦ κάθε ἀνθρώπου καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη μαρτυρία τῆς παρουσίας Του ἀνάμεσά μας καὶ τὸ σωτήριο μήνυμά του στὸ σύγχρονο κόσμο.

Ἀμήν.